

für das

Krakauer Verwaltungsgebiet.

Jahrgang 1855.

Zweite Abtheilung.

XXIII. Stück.

Ausgegeben und versendet am 31. Oktober 1855.

Dziennik Rządu Krajowego

dla

Zarządu obrębu Krakowskiego.

Rok 1855.

Oddział drugi.

Zeszyt XXIII.

Wydany i rozesłany dnia 31 Października 1855.

30.

Verordnung der Landes-Regierung vom 11. Oktober 1855,

giltig für den ganzen Umfang des Krakauer Verwaltungsgebietes,

betreffend die Behebung der, bei Weitertransportirung der Schüblinge wegen deren Versehung mit der entsprechenden Bekleidung, wahrgenommenen Anstände.

Man hat die Wahrnehmung gemacht, daß der 5. Punkt der zur Beseitigung mehrerer Gebrechen in Schubsachen von dem k. k. galizischen Landes-Gubernium in Lemberg ergangenen Verordnung vom 12. August 1853 Z. 29849 (Landes-Regierungsblatt für Galizien vom Jahre 1853, zweite Abtheilung, XXIV. Stück, Nr. 186) zu der unrichtigen Auslegung Anlaß gab, als ob hiedurch die in Betreff der erforderlichen Bekleidung der Schüblinge bestandene frühere Gubernial-Verordnung vom 26. Mai 1840 Z. 23358, so wie auch die in der Schubordnung vom Jahre 1786 enthaltenen dießfälligen Bestimmungen außer Kraft gesetzt worden seien.

In dieser irrigen Auslegung haben sich die bestandenen Dominien in mehreren Fällen beikommen lassen, die fast ohne alle Bekleidung aufgegriffenen Bettler oder sonstigen Landstreicher nur mit der in der Gubernial-Verordnung vom 12. August 1853 bestimmten Inventarial-Bekleidung zu versehen, und diese Kleidungsstücke bei der nächsten Schubstazion wieder zurückzunehmen, welches Verfahren überhaupt ordnungswidrig war, insbesondere aber bei der Auslieferung solcher Schüblinge an der Landesgrenze begreiflicher Weise auf Schwierigkeiten stoßen mußte.

Um nun dieser Ordnungswidrigkeit zu begegnen, und den scheinbaren Widerspruch der beiden erwähnten Gubernial-Verordnungen zu beheben, wird Folgendes verordnet:

1. Die mit der Gubernial-Verordnung vom 26. Mai 1840 Z. 23358 (Prov. Gesetz-Sammlung vom Jahre 1840, Z. 83, Seite 240) hinausgegebene Weisung: „strenge darüber zu wachen, damit kein Schübling weder im Lande noch in eine auswärtige Provinz oder in das Ausland verschoben werde, der nicht mit der nothdürftigen Leibesbekleidung versehen ist," wurde bisher nicht aufgehoben, und dieselbe ist ihrem ganzen Inhalte nach forthin zur Anwendung zu bringen. Es wird daher den landesfürstlichen Bezirksämtern und den Kreisbehörden die strengste Handhabung derselben hiemit neuerlich in Erinnerung gebracht.

2. In rauher Jahreszeit und besonders zur Winterzeit, wo die nach der obigen Vorschrift vom Jahre 1840 dem Schüblinge bereits beigegebene nothdürftige Leibesbekleidung keinen ausreichenden Schutz gegen Kälte gewähren kann, wird der Schübling im Sinne des 5. Punktes der Gubernial-Verordnung vom 12. August 1853 Z. 29849 überdieß noch von Stazion zu Stazion mit einem ergiebigeren Verwahrungsmittel gegen Kälte z. B. mit einem Schafpelze oder einer Pferdkotze, allenfalls auch mit einer wärmeren Fußbekleidung oder Kopfbedeckung zu versehen sein. — Derlei zu einem größeren

30.

Rozporządzenie Rządu Krajowego z dnia 11 Października 1855,

rozciągające się na cały obwód rządowy krakowski,

tyczące się usunięcia przeszkód przy transportowaniu dalej szupaśników względem opatrywania ich odpowiednią odzieżą.

Zrobiono spostrzeżenie, że punkt 5 rozporządzenia C. K. Rządu krajowego galicyjskiego we Lwowie z dnia 12 Sierpnia 1853, L. 29849, wydanego dla uchylenia niektórych niedostateczności w przepisach o szupaśnictwie (Dziennik Rządu Krajowego dla Galicyi z r. 1853, Oddział drugi, Część XXIV, N. 186) dał powód do mylnego wyłożenia, jakoby przezto dawniejsze rozporządzenie Gubernialne z dnia 26 Maja 1840, N. 23358, tyczące się zaopatrywania szupaśników odzieżą potrzebną, jak niemniéj przepisy w ustawie o szupaśnictwie z r. 1786 zawarte, zniesione zostały.

W tém mylném mniemaniu, byłe Dominia w wielu przypadkach dopuszczały się tego, że żebraków lub innych włóczęgów prawie bez żadnéj odzieży schwytanych, opatrywały tylko odzieżą inwentarską w Rozporządzeniu Gubernialném z dnia 12 Sierpnia 1853 oznaczoną, i takową przy najbliższéj stacyi szupasowéj na powrót odbierały, któreto postępowanie w ogólności z przepisami nie zgadzało się, a szczególnie przy oddawaniu szupaśników tego rodzaju na granicy kraju w sposób do pojęcia łatwy trudnościom ulegać musiało.

Aby więc tym przeciwnościom zapobiédz, i pozorną sprzeczność między obudwoma pomienionemi Rozporządzeniami Gubernialnemi usunąć, rozporządza się co następuje:

1. Rozporządzenie Reskryptem Gubernialnym z d. 26 Maja 1840, N. 23358 (Zbiór ustaw prowincyonalnych z r. 1840, N. 83, str. 240) wydane, mocą którego nakazaném zostało: „ściśle nad tém czuwać, aby żaden szupaśnik ani w kraju, ani do innéj prowincyi lub za granicę odesłanym nie był, jeżeli nie jest konieczną odzieżą opatrzony“, zniesioném dotąd nie zostało, i takowe w całéj swéj osnowie ma być nadal wykonywane. Przypomina się przeto powtórnie najściślejsze zachowanie powyższego rozporządzenia C. K. urzędom powiatowym i władzom obwodowym.

2. W porze ostréj szczególnie zaś w zimie, gdzie odzież podług powyższego rozporządzenia z roku 1840 szupaśnikowi udzielona, nie wystarcza do należytego ochronienia go od zimna, ma być szupaśnik w myśl punktu 5 Rozporządzenia Gubernialnego z dnia 12 Sierpnia 1853, N. 29849 oprócz tego od stacyi do stacyi lepszém okryciem przeciwko zimnu np. kożuchem lub kocem, jak równie cieplejszém obuwiem lub okryciem na głowę opatrzony.— Odzież tego rodzaju dla większéj ochrony od zimna przeznaczona, ma i nadal według wspomnionego Rozporządze-

Schutz gegen Kälte bestimmte Kleidungsstücke haben auch noch fernerhin nach der erwähnten Gubernial-Verordnung vom 12. August 1853 Z. 29849, als die dort bezeichneten Inventarial-Bekleidungsstücke in Anwendung zu bleiben; und diese Kleidungsstücke können in der nächsten Schubstazion allerdings wieder zurückgenommen werden, während jene, im Grunde der Vorschrift vom Jahre 1840 dem Schüblinge beigegebenen Bekleidungsstücke, demselben belassen werden müssen.

3. Zur Herbeischaffung und Beigebung der einen wie der anderen Bekleidung für die Schüblinge sind nach den bestehenden Gesetzen die Gemeinden verpflichtet; inwiefern bei wiederholter Betretung desselben ausweislosen, früher schon einmal abgeschobenen Individuums ein allenfaliges Regreßrecht für derlei Bekleidungskosten zusteht, wird nach der Schubordnung und den nachträglichen Verordnungen zu beurtheilen sein.

4. Insbesondere werden die an der Landesgrenze befindlichen k. k. Bezirksämter darüber zu wachen haben, daß einerseits bei Hinausschaffung der Schüblinge der gegenwärtigen Verordnung entsprochen werde, und daß andererseits die Schüblinge, die von einer nachbarlichen Provinz in dieses Verwaltungsgebiet abgegeben werden, mit der nothdürftigen Leibes- und Fußbekleidung um so sicherer versehen sind, als sonsten die Übernahme solcher Schüblinge zu verweigern sein wird. — Bei vorkommenden Anständen ist sich an die k. k. Kreisbehörde zu wenden.

Mercandin m. p.

31.

Erlaß der Landes-Regierung vom 12. Oktober 1855,

an die Staatsbuchhaltung, den Stadtmagistrat und die allgemeine Spitals-Direkzion in Krakau,

enthaltend die Bestimmungen wegen künftiger Einbringung der Verpflegskosten für in öffentlichen Gebär- und Findel- dann Irren-Anstalten untergebrachte Personen.

Das hohe k. k. Ministerium des Innern hat mit Dekret vom 7. September 1855 Z. 15022 über die begutachtete Frage, welche Bestimmungen wegen künftiger Einbringung der Verpflegskosten für in öffentlichen Gebär- und Findel- dann Irren-Anstalten untergebrachte Personen aus dem Anlasse zu treffen wären, daß zu Folge Allerhöchster Entschließung vom 14. September 1852 die Dotazionsabgänge dieser Anstalten vom Staatsschatze auf die betheiligten Landesfonde überwiesen worden sind, und zwar:

I.

Insoweit es die Irrenanstalten betrifft, Nachstehendes zur Nachachtung angeordnet:

1. Bezüglich der Aufnahme unbemittelter Geisteskranken ohne Unterschied ihrer Herkunft in öffentliche Irrenanstalten aus Polizei- oder Humanitätsrücksichten ist sich nach den bisherigen Vorschriften und den allenfälligen Statuten der einzelnen Anstalten auch in Zukunft zu benehmen.

nia Gubernialnego z dnia 12 Sierpnia 1853 N. 29849, jako *odzież inwentarska*, tamże oznaczona, pozostać, i dla tego może być na najbliższéj stacyi szupasowéj na powrót odebraną, gdy tymczasem suknie na zasadzie przepisu z roku 1840 szupaśnikowi dane, u tegoż pozostać mają.

3. *Gminy* obowiązane są według istniejących przepisów, dostarczyć tak jednéj jako i drugiéj odzieży dla szupaśników; o ile przy powtórném schwytaniu tegoż samego, paszportem nie opatrzonego, już poprzednio raz szupasem odesłanego indywiduum, prawo zwrócenia kosztów za odzieży tego rodzaju przysłuża, ocenioném być winno według ustawy o szupaśnictwie i następnych rozporządzeń.

4. W szczególności urzędy powiatowe na granicy się znajdujące obowiązane będą czuwać nad tém, aby z jednéj strony przy odsyłaniu szupaśników niniejszemu rozporządzeniu zadosyć uczyniono, z drugiéj zaś strony osoby szupasem prowadzone, które z sąsiedniéj prowincyi do tutejszego okręgu rządowego oddane zostaną, konieczną odzieżą tém pewniéj opatrzone były, iż w razie przeciwnym odebranie tego rodzaju szupaśników zaprzeczoném być winno. W razie zachodzących wątpliwości należy udać się do C. K. władzy obwodowéj.

Mercandin m. p.

31.

Rozrządzenie Rządu Krajowego z d. 12 Października 1855,

wydane do Buchalteryi Krajowéj, Magistratu i Dyrekcyi ogólnéj Szpitali w Krakowie,

zawierające przepisy względem ściągania w przyszłości kosztów kuracyi za osoby, w publicznych zakładach położniczych i podrzutków tudzież obłąkanych umieszczone.

Wysokie C. K. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dekretem z dnia 7 Września 1855 L. 15022 w skutek uczynionego zapytania, jakie przepisy względem ściągania w przyszłości kosztów kuracyi za osoby, w publicznych zakładach położniczych i podrzutków tudzież obłąkanych umieszczone z tego powodu wydane być powinny, iż w skutek Najwyższego Postanowienia z dnia 14 Września 1852 ubytki w dotacyi tychże zakładów z skarbu Państwa na rzecz funduszów krajowych w tém udział mających przekazane zostały, a mianowicie:

I.

o ile to zakładów obłąkanych dotyczy, następujące Rozporządzenie w celu zastósowania się wydało:

1. Względnie przyjmowania ubogich chorych obłąkanych bez różnicy ich pochodzenia do publicznych zakładów obłąkanych z względów policyjnych lub ludzkości, postępować należy na przyszłość wedle dotychczasowych przepisów i istniejących statutów pojedynczych zakładów.

2. Belangend den Ersatz der für die Verpflegung solcher Individuen von den öffentlichen Irrenanstalten aufgewendeten Kosten, insoferne die einzelnen Anstalten nach Maßgabe ihrer Stiftungen und der für sie geltenden Reglement's, insbesondere hinsichtlich gewisser Kategorien von Geisteskranken darauf überhaupt einen Anspruch haben, sind zu unterscheiden:

a) Die Eingebornen des Kronlandes, in welchem sich die betheiligte Anstalt befindet;
b) Individuen anderer Kronländer des Kaiserstaates, und
c) ausländische Personen.

3. Für die unter a) erwähnten Geisteskranken sind die Verpflegskosten aus dem Landesfonde desjenigen Kronlandes zu bestreiten, in welchem sich die betheiligte Anstalt befindet, und dem diese Individuen angehören.

In der Irrenanstalt in Wien aber werden die Verpflegskosten auch für nach Niederösterreich zuständige Geisteskranke aus der Gesammt-Dotazion der Anstalt berichtiget, zu welcher der Staatsschatz mit zwei Dritteln und der niederösterreichische Landesfond mit Einem Drittel konkurrirt.

Für die unter b) erwähnten Geisteskranken sind die Verpflegskosten aus dem Landesfonde desjenigen Kronlandes zu bestreiten, wohin dieselben zuständig sind, oder falls ihre Zuständigkeit nicht ermittelt werden kann, vom Landesfonde desjenigen Kronlandes, aus welchem sie in die Anstalt gebracht wurden. Sollte jedoch im letzteren Falle die Zuständigkeit solcher Personen nachträglich ermittelt werden, und hierdurch sich herausstellen, daß selbe einem anderen Kronlande, als demjenigen angehören, welches bishin die Verpflegskosten für sie berichtiget hat; so wären dem letzteren Kronlande die dießfalls bestrittenen Kosten aus dem Landesfonde des Zuständigkeits-Kronlandes zurückzuersetzen, und aus eben diesem Fonde die weiteren Verpflegskosten zu bestreiten.

Für unbemittelte in der Irrenanstalt in Wien untergebrachte Geisteskranke aus anderen Kronländern haben die letzteren in Rücksicht des vorerwähnten Dotazions-Verhältnisses der besagten Anstalt nur Ein Drittel der Verpflegskosten zu tragen, wo hingegen das Kronland Niederösterreich für allfällig in Irrenanstalten anderer Kronländer, welche keine Staats-Dotazion genießen, untergebrachte Personen allerdings die ganzen Verpflegskosten zu bestreiten hat.

Die Verpflegskosten für die oben unter c) erwähnten Geisteskranken endlich sind, wo möglich, vom betheiligten fremden Staate im diplomatischen Wege einzubringen und wenn die dießfälligen Schritte erfolglos blieben, aus dem Landesfonde desjenigen Kronlandes zu berichtigen, in dem sich die betheiligte Anstalt befindet.

4. Die Verpflegskosten für unbemittelte Geisteskranke können von den Irrenanstalten immer nur nach der niedersten Gebühr angesprochen werden. Dieselben sind von den anderen Kronländern (Punkt 3 litt. b) vierteljährig nachhinein über die von Seite

2. Co się tyczy zwrotu kosztów, za leczenie tego rodzaju indywiduów przez publiczne zakłady obłąkanych poniesionych, o ile pojedyncze zakłady w miarę ich fundacyi i regulaminu dla nich przepisanego, w szczególności względnie pewnych kategoryj chorych umysłowych, do tego w ogólności prawo mają, należy odróżnić:

a) Pochodzących z kraju koronnego, w którym dotyczący zakład się znajduje;
b) Indiwidua innych krajów koronnych Państwa, i
c) Osoby zagraniczne.

3. Za chorych umysłowych pod *a)* wspomnionych mają być koszta kuracyi z funduszu krajowego tego kraju koronnego zaspokojone, w którym dotyczący zakład się znajduje i do którego te indiwidua przynależą.

W domu obłąkanych w Wiédniu zaś koszta kuracyi i za chorych umysłowych z Austryi niższéj pochodzących z łącznéj dotacyi zakładu zaspakajane będą, do którėj skarb Państwa w dwóch trzecich, a fundusz krajowy Niższéj Austryi w jednéj trzeciéj części przyczynia się.

Za chorych umysłowych pod *b)* wspomnionych, koszta kuracyi z funduszu krajowego tego kraju koronnego pokryte być winny, z którego takowi pochodzą, lub jeżeli ich krajowość wykrytą być nie może, z funduszu krajowego tego kraju koronnego, z którego do zakładu przyprowadzeni zostali. Gdyby jednak w ostatnim przypadku krajowość takich osób następnie wyśledzoną została, i z tego się okazało, że takowi z innego kraju koronnego pochodzą, jak z tego, który dotąd koszta kuracyi za nich ponosił, natenczas należeć będzie poczynione w tym celu koszta ostatniemu krajowi koronnemu z funduszu krajowego kraju koronnego, z którego pochodzi, na powrót zwrócić, i z tego samego funduszu dalsze koszta kuracyi zaspakajać.

Za chorych umysłowych ubogich, w zakładzie obłąkanych w Wiédniu pomieszczonych, z innych krajów koronnych pochodzących, mają ostatnie ze względu na pomieniony stósunek dotacyi wspomnionego zakładu tylko jednę trzecią część kosztów kuracyi ponosić, gdy przeciwnie kraj koronny Niższéj Austryi za wszystkie osoby umieszczone w zakładach obłąkanych innych krajów koronnych, które żadnéj dotacyi Państwa nie używają, całe koszta kuracyi ponosić winien.

Nakoniec koszta kuracyi za chorych umysłowych wyż pod *c)* wspomnionych, winny być ile możności od dotyczącego zagranicznego Państwa w dyplomatycznéj drodze ściągnione, a gdyby poczynione w tym celu kroki bezskutecznemi się okazały, z funduszu krajowego tego kraju koronnego zaspokojone, w którym dotyczący zakład się znajduje.

4. Koszta kuracyi za ubogich chorych umysłowych mogą być od zakładów obłąkanych zawsze tylko w stósunku najniższéj opłaty żądane. Takowe mają być przez inne kraje koronne (Punkt 3. lit. *b)* kwartalnie z dołu po poprzedniém

der Landesstelle, in deren Verwaltungsgebiete sich die betheiligte Anstalt befindet, an selbe gelangenden Requisizionsschreiben zu berichtigen, weßhalb von den Anstalten rechtzeitig das Einschreiten um die dießfällige Vergütung im gehörigen Wege an die vorgesetzte Landesbehörde zu stellen ist.

5. Wenn in eine öffentliche Irrenanstalt ein Geisteskranker aus einem anderen Kronlande aus Polizei- oder Humanitäts-Rücksichten aufgenommen wird, so wird hievon unverweilt von der Landesstelle, in deren Verwaltungsgebiete sich die Anstalt befindet, über die dießfalls von Letzterer zu erstattende Anzeige der Landesstelle des Zuständigkeits-Kronlandes Kenntniß zu dem Ende gegeben, damit die letztgedachte Landesbehörde die etwa mögliche einheimische Verpflegung des Geisteskranken veranlassen könne.

6. Diese Bestimmungen haben vom 1. November 1855 an in Wirksamkeit zu treten.

II.

Hinsichtlich der Gebär- und Findel-Anstalten haben sowohl Betreffs der Aufnahme von Individuen ohne Unterschied ihrer Herkunft in dieselben, als bezüglich der Einbringung der Verpflegskosten die bisher im Allgemeinen und bei den einzelnen derlei Anstalten speziell gegoltenen Vorschriften bis auf weitere dießfällige Bestimmungen noch fernerhin aufrecht zu verbleiben.

Mercandin m. p.

32.

Verordnung des Landes-Präsidenten vom 16. Oktober 1855,

wirksam für den ganzen Umfang des Krakauer Verwaltungsgebietes,

wodurch die Polizeistunde, zu welcher Nachts alle Gast- und Schanklokalitäten, so wie die Kaffeehäuser zu schließen sind, und die Taxe für die besondere Bewilligung zum längeren Offenhalten derselben, festgesetzt wird.

Zur Durchführung der hohen Verordnung der k. k. Ministerien des Innern und der Justiz und der k. k. obersten Polizeibehörde vom 3. April 1855 (Reichsgesetzblatt, XVIII. Stück, Nr. 62 und Landes-Regierungsblatt, erste Abtheilung, XIX. Stück, Nr. 74) finde ich in Bezug des §. 1 dieser hohen Verordnung für das Verwaltungsgebiet Krakau die Polizeistunde, zu welcher Nachts alle Gast- und Schanklokalitäten, sowie die Kaffeehäuser geschlossen werden müssen, für die Stadt Krakau auf die eilfte, und für das übrige Verwaltungsgebiet auf die zehnte Abendstunde zu bestimmen, und in Bezug der im §. 2 dieser hohen Verordnung erwähnten Taxe für die besondere Bewilligung zum Offenhalten der Gast- und Schanklokalitäten, so wie der Kaffeehäuser über die oben bestimmte Polizeistunde, für jede derlei Bewilligung einen zu Handen der Gemeindkasse für Armenzwecke einzuzahlenden Taxbetrag und zwar für die Stadt Krakau

z strony Rządu Krajowego, w którego obwodzie administracyjnym zakład dotyczący się znajduje, do nich uczynionćm wezwaniu zaspokojone, z którego to powodu zakłady przedwcześnie przedstawienie o dotyczące wynagrodzenie w drodze właściwéj do przełożonéj Władzy Krajowéj uczynić winny.

5. Gdy do publicznego domu obłąkanych chory umysłowy z innego kraju koronnego z względów policyjnych lub ludzkości przyjętym zostanie, natenczas o tém bezzwłocznie Władza krajowa, w któréj obwodzie administracyjnym zakład ten się znajduje, w skutek doniesienia, przez ostatni uczynić się mającego, Władzę krajową dotyczącego kraju koronnego w tym celu zawiadomić winna, aby taż ostatnia o ile możności kuracyą chorego umysłowego w miejscu pochodzenia jego zarządzić mogła.

6. Przepisy powyższe mają od 1 Listopada 1855 wejść w wykonanie.

II.

Co się tyczy zakładów położniczych i podrzutków, mają tak względnie przyjmowania indiwiduów bez różnicy ich pochodzenia do takowych, jako téż względnie ściągania kosztów kuracyi, istniejące dotąd w ogólności i przy pojedynczych tego rodzaju zakładach przepisy, aż do dalszych w téj mierze rozporządzeń, jeszcze nadal być utrzymane.

Mercandin m. p.

32.

Rozporządzenie Prezydenta kraju z dnia 16 Października 1855,

obowiązujące w całym obwodzie rządowym krakowskim,

mocą którego godzina policyjna, z którą w nocy wszystkie traktyernie i szynkownie tudzież kawiarnie zamykane być powinny i taxa za szczególne pozwolenie, aby takowe dłuższy czas otwarte być mogły, ustanowioną zostaje.

W celu przeprowadzenia Wysokiego Rozporządzenia C. K. Ministerstw Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości i C. K. Władzy Najwyższéj Policyjnéj z dnia 3 Kwietnia 1855 (Dziennik Praw Państwa, Część XVIII, N. 62 i Dziennik Rządu Krajowego Oddział I. Część XIX, N. 74), ustanawiam odnośnie do §. 1 powyższego Wysokiego Rozporządzenia dla obwodu rządowego krakowskiego *godzinę policyjną*, o któréj w porze nocnéj wszystkie traktyernie i szynkownie jak niemniéj kawiarnie zamknięte być muszą, dla miasta Krakowa *jedénastą*, a dla reszty obwodu rządowego *dziesiątą* godzinę wieczorną, i oznaczam odnośnie do taxy w §. 2 tegoż Wysokiego Rozporządzenia wspomnianéj, za szczególne zezwolenie na otwarcie traktyerni i szynkowni tudzież kawiarń *nad* oznaczoną powyżéj godzinę policyjną, za każde tego rodzaju pozwolenie, taxę do kasy miejskiéj na

von zwei Gulden Konv. Münze, für das flache Land aber und die Kreisstädte von Einem Gulden Konv. Münze festzusetzen.

So lange das Gemeindewesen hierlandes nicht geregelt sein wird, ist dieser Taxbetrag demjenigen zu übergeben, der nach der bisherigen Einrichtung und Gepflogenheit zur Uibernahme der dem Lokalarmeninstitute zugedachten Geldbeträge ermächtigt war.

Es versteht sich übrigens von selbst, daß die ertheilte Bewilligung zum längeren Offenhalten der erwähnten Schanklokalitäten eine weitere Bewilligung zur gleichzeitigen Abhaltung von Musik-, Theater- oder anderweitigen Produkzionen nicht mit umfasse.

Uiber den Vollzug dieser Verordnung ist strenge zu wachen.

Mercandin m. p

33.

Kundmachung der Landes-Regierung vom 19. Oktober 1855,

womit das Seifensiedergewerbe auch in dem Großherzogthume Krakau als eine freie Beschäftigung erklärt wird.

Das hohe k. k. Ministerium für Handel, Gewerbe und öffentliche Bauten hat mit dem Erlasse vom 24. September 1855 Z. 21089 im Einvernehmen mit dem hohen k. k. Ministerium des Innern die Verordnung des bestandenen Senates der ehemaligen Freistadt Krakau vom 27. Februar 1824 Z. 706, mit welcher die Erzeugung und der Detailverkauf von Unschlittkerzen und sonstigen Seifensiederwaaren ausschließlich den Mitgliedern der Krakauer Seifensiederzunft vorbehalten und die Erzeugnisse des Seifensiedergewerbes einer Satzung unterworfen wurden, außer Kraft gesetzt und angeordnet, daß das Seifensiedergewerbe im Großherzogthume Krakau als eine nunmehr freie Beschäftigung erklärt werde, welche gegen Meldung bei der Behörde und Lösung des Erwerbsteuerscheines und insofern es sich um die Erzeugung handelt, unter der weiteren Bedingung von Jedermann ausgeübt werden kann, daß dem Betriebe in den gewählten Lokalitäten in polizeilicher Hinsicht kein Hinderniß im Wege stehe.

Hiedurch wird jedoch der Bestand der gegenwärtigen Seifensiederzünfte im Großherzogthume Krakau nicht in Frage gestellt, sondern nur die Verpflichtung zum Eintritte in dieselbe für künftige Seifensiedermeister entfallen, und es bleiben die Bestimmungen der Zunftinstituzionen in Kraft, in soweit sie mit der Freigebung der Erzeugung und des Verkehres nicht im Widerspruche stehen.

Mercandin m. p.

cel ubogich wnieść się mającą, a mianowicie dla miasta Krakowa w kwocie dwóch ZłR. m. k., dla wsi zaś i miast obwodowych w kwocie jednego ZłR. m. k.

Dopóki instytucye gminne w kraju tutejszym uregulowane nie zostaną, winna być taxa ta do rąk tego złożoną, który wedle dotychczasowego urządzenia i zwyczaju do przyjmowania należytości pieniężnych instytutowi ubogich miejscowych przyznanych upoważnionym był.

Rozumie się zresztą samo przez się, że udzielone zezwolenie do dłuższego otwarcia wspomnionych szynkowni, dalszego zezwolenia do rownoczesnego odbycia produkcyj muzykalnych, teatralnych i innych w sobie nie mieści.

Nad wykonaniem niniejszego rozporządzenia ściśle czuwać należy.

Mercandin m. p.

33.

Obwieszczenie Rządu Krajowego z dnia 19 Października 1855,

mocą którego mydlarstwo w Wielkiém Księstwie Krakowskiém za wolne zatrudnienie uznaném zostaje.

Wysokie C. K. Ministeryum handlu, przemysłu i budowli publicznych Reskryptem z dnia 24 Września 1855 roku N. 21089 w porozumieniu z Wysokiém C. K. Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, Rozporządzenie byłego Senatu Wolnego niegdyś Miasta Krakowa z dnia 27 Lutego 1824 L. 706, którém wyrób i cząstkowa przedaż świeć łojowych i innych towarów mydlarskich wyłącznie członkom cechu mydlarzy krakowskich zastrzeżone i produkta mydlarskie taxie poddane były, zniesło i poleciło, aby mydlarstwo w Wielkiém Księstwie Krakowskiém odtąd za wolne zatrudnienie uznaném zostało, które za złożeniem deklaracyi przed władzą i nabyciem karty podatkowéj, a o ile to wyrobu dotyczy, pod tym dalszym warunkiem przez każdego wykonywaném być może, aby przeciwko produkcyi w obranych lokalnościach pod względem policyjnym żadne przeszkody nie zachodziły.

Tym sposobem jednak istniejące obecnie w Wielkiém Księstwie Krakowskiém cechy mydlarzy nie zostają zniesione, lecz jedynie ustaje obowiązek wstępowania do takowych na przyszłych majstrów mydlarskich, i przepisy instytucyj cechowych pozostają nadal w swéj mocy, o ile takowe z wolnością produkcyi i handlu nie stoją w sprzeczności.

Mercandin m. p.

34.

Kundmachung der Landes-Regierung vom 22. Oktober 1855,

betreffend die Auflösung der Finanz-Expositur in Tarnow und des Bureau für Rechtssachen in Krakau.

In Folge hohen Finanzministerial-Erlasses vom 13. September 1855 Z. $\frac{40692}{377}$ ist die Finanz-Expositur in Tarnow und das in Krakau für Rechtssachen bestehende Bureau mit 29. September 1855 aufgelöst worden, und es übergingen von diesem Tage angefangen an die Expositur in Krakau die Agenden der Expositur in Tarnow (mit Ausschluß der den Sanoker Kreis betreffenden Verhandlungen) dann die Agenden des Krakauer Bureau's für Rechtssachen.

Die Expositur in Krakau hat im Sinne des §. 11 der provisorischen Dienstes-Instrukzion für die Finanz-Prokuraturen vom 16. Februar 1855 (Reichs-Gesetzblatt, XI. Stück, Nr. 34, und Landes-Regierungsblatt, erste Abtheilung, XVI. Stück, N. 56) ihre selbständige von der Lemberger Finanz-Prokuratur unabhängige Amtswirksamkeit im Krakauer Verwaltungsgebiete vom 29. September 1855 begonnen.

Mit demselben Zeitpunkte übernahm die Lemberger Finanz-Prokuratur von der Expositur in Tarnow die den Sanoker Kreis betreffenden Verhandlungen.

Mercandin m. p.

34.

Obwieszczenie Rządu krajowego z dnia 22 Października 1855,

względem rozwiązania expozytury skarbowéj w Tarnowie i bióra spraw skarbu w Krakowie.

W skutek Wysokiego Rozrządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 13 Września 1855 L. $\frac{40692}{377}$ zostały z dniem 29 Września 1855 expozytura skarbowa w Tarnowie i istniejące w Krakowie bióro spraw skarbu rozwiązane, i od tego dnia począwszy przeszły czynności expozytury w Tarnowie (wyjąwszy spraw dotyczących cyrkuł Sanocki) i krakowskiego bióra spraw skarbu do expozytury w Krakowie.

Expozytura w Krakowie rozpoczęła w myśl §. 11 prowizorycznéj instrukcyi służbowéj dla prokuratoryj skarbowych z dnia 16 Lutego 1855 (Dziennik Praw Państwa, Zeszyt XI, N. 34, i Dziennik Rządu krajowego, Oddział piérwszy, Zeszyt XVI, Nr. 56) samodzielną swą i od prokuratoryi skarbowéj Lwowskiéj niezawisłą działalność urzędową w Obwodzie Rządowym Krakowskim z dniem 29 Września 1855 r.

Z tym samym dniem objęła Lwowska prokuratorya skarbowa od expozytury w Tarnowie czynności dotyczące cyrkuł Sanocki.

Mercandin m. p.